

[Hagen Hagensen]

Og så skal jeg tage til mig alt, hvad der er blevet sagt af bemærkninger fra mine kvindelige kolleger her i salen. Jeg fastholder i den forbindelse, at det er nødvendigt, at vi rammer forbryderen og søger at undgå forbrydelsen. Fru Aase Olesen talte også om, at det gik ud over offeret, men det er jo netop det, vi ønsker det ikke skal gøre, for vi ønsker slet ikke, der skal være noget offer. Vi tror, at strafferammerne og navnlig markeringen af nogle kraftige domme på dette område kan afholde en del fra disse overgreb.

Til fru Lis Starcke vil jeg sige, at jeg er enig med hende, når hun siger, at voldtægt er voldtægt, og jeg har tilkendegivet, at jeg er enig i, at det er godt, det er blevet tydeliggjort i straffelovens § 216, som man har udformet den her.

Jeg understreger, at det for mig at se er betænkeligt, at der ikke er ret bred enighed til stede, når vi skal ændre straffeloven. Det har betydning for os alle, at der er den brede enighed til stede, men jeg synes ikke, den har været her. Og når justitsministeren måske kritiserede mit ordvalg i første omgang lidt og mente, at der ikke helt var dækning for det og heller ikke for, hvad der var sket i udvalget, så skulle ministeren overlade det til bedømmelse i udvalget, hvortil ministeren jo ikke har så let adgang, som han havde før, da han sad på en anden plads.

Men det, jeg taler om i denne forbindelse, er den retsbevidsthed, som jeg lægger meget vægt på at være i overensstemmelse med, og så rører det mig ikke så overvældende meget, om jeg ikke er i overensstemmelse med Politimesterforeningen, eller hvad det nu ellers var, justitsministeren nævnte. Jeg taler sammen med folket for retsbevidstheden, og dér føler jeg mig tryk og godt tilpas. Vi skal se, hvordan modtagelsen af dette vil blive. Jeg tror, det bliver det rette i den forbindelse.

Måske er det ikke værd at ofre ord på, men hr. Poul H. Møller holdt en tale her i dag, som jeg faktisk slet ikke forstod. Han gik jo faktisk ind for alle disse lavere strafferammer osv. Jeg tillader mig at citere fra fortrykket sp. 7458, hvad hr. Poul H. Møller den 27. februar i år sagde:

»Jeg deler hr. Hagen Hagensens betænkeligheder ved at nedsætte strafferammen inden for sådan et område, også i relation til det, som er anført i bemærkningerne, at der inden for en 4 års periode, hvor man har en

strafferamme på op til 16 år, i 90 pct. af tilfældene er idømt mildere straffe end 3 års fængsel. Jeg er betænkelig derved, fordi jeg også er bange for, at en nedsættelse af strafferammen vil kunne bevirke en ændring i domspraksis, således at man siger: nå, vi har altså hidtil gået på disse straffe, men nu sætter folkettinget strafferammen yderligere ned, så vil vi også sætte vor bedømmelse anderledes, således at vi går ned på endnu lavere straffe. Det er dér, mine betænkeligheder ligger.«

Dengang var jeg enig med hr. Poul H. Møller. Det skuffer mig i dag, at han har svinget totalt om, men det må jo stå til ham. Jeg holder på, at det, han sagde den dag, er nøjagtigt det, der må være det bærende i denne forbindelse. Jeg skal derfor afgive stemme, som jeg har nævnt vi ville gøre over for ændringsforslagene.

Ebba Strange (SF):

Det var ikke få personer og organisationer, justitsministeren kunne finde frem til, der gerne ville beskytte kvindernes ære. Jeg tror, vi alle sammen føler os dybt rorte og taknemlige. Jeg vil godt som repræsentant for dette i dag så omtalte køn sige, at det måske ikke så meget er vores ære, vi trænger til at få beskyttet – det klarer vi nok endda – som det er at få skabt klarhed over, at voldtægt er forbudt, og få skabt respekt for de vidneudsagn, som kvinder kommer med, der er blevet voldtaget. Jeg tror nok, at det, der sådan har stået i centrum af de debatter, der har været om vold og voldtægt i de senere år, er, at en lang række kvinder siger: vi vil ikke finde os i det. Vi vil ikke finde os i at blive voldtaget. Vi vil ikke finde os i, at der bliver øvet vold mod os. Og til hr. Poul H. Møller vil jeg godt sige: heller ikke, selv om den mand, der gør det, tilfældigvis skulle have en vielsesattest på os!

Jeg vil også godt sige til hr. Poul H. Møller, at selv om det er uden kristeligt folkepartis velsignelse, findes der i dette land en lang række mennesker, som lever sammen i det, man så syndigt kalder ægteskabslignende forhold, og inden for de rammer er de ting, som jeg har nævnt, og som vi har debatteret, forbudt. Dér må man ikke udnytte en kvindes sindssygdom eller åndssvaghed, dér må man ikke skaffe sig samleje, hvis kvinden